

# DOSTOJNI I HRABRI PRED GROBLJEM

marti, 03 august 2021

Bio sam prisutan na jednom pokopu u Njema koj.

Grob je iskopan u svježoj zemlji, ali grobno mjesto je u potpunosti obloženo umjetnom zelenom travom. Nigdje se nije moglo vidjeti niti jedan grumen i gole zemlje. Tek kad smo svi otišli s groblja, trava je uklonjena i lijes je zasut zemljom. Naravno, nakon toga je prekriven gomilom vijenaca i cvijeća. Neki od pristunih su me uvjeravali da je riječ o isto estetskim razlozima oblaganja zemlje umjetnom travom koja se uklanja tek po odlasku svih s groblja. Unatoč svemu, ostao sam uvjeren da je to samo pokušaj da se ublaži strah pred smrću.

Uli smo toliko puta istinu od koje ne možemo pobjeći: "Sjeti se, ovdje je, da si prah i da ćeš se u prah vratiti"; pa ipak... U jednoj našoj župi vodio sam sprovod i nakon obreda rekao sam da po nu lijes zasipati zemljom, a onda je nastalo komećanje koje je pomalo graničilo s panikom. "Gdje je deka (pokrovica)?" pitali su oni oko mene. Nisam razumio, a na moje pitanje "emu ta deka na lijesu dobivam odgovor: "Znate, vele asni, ružno je kad zemlja pada po lijesu pa zato stavljamo deku, jer ona ublaži zvuk udarca zemlje o drveni lijes." Još jedan pokušaj da se ublaži stvarnost susreta sa smrću.

Neka pogrebna društva, osobito u Americi, razvila su velike biznise i minkaju i pokojnike po želji rodbine. I minkom, eto, nude moguće rodinici da njihov pokojnik izgleda nasmiješen, preobražen, rascvjetan i lijep. I to reći o ovome?

Više puta sam bio prisutan na sprovodima gdje su se držali govori u kojima se govorilo kako je pokojnik, koji je za sebe tijekom života tvrdio da je ateist, sada "tamo negdje s anđelima", da je i sam "postao anđeo", da je "preao u neki bolji svijet", da nas "gleda odozgor" i slično. Nikad nisam čuo da kažu: "Danas te pokapamo i nema te više"; uđan neki ateizam!

Smrt je, dakle, strah modernog društva, o tome se najradije ćuti. Ako se slušajno spomene, a ponekad se mora spomenuti, onda minus; a to sam nažalost doživio i kod katolika minus; po ne "kucanje u drvo", "pomicanje s mjesta", promuklo kaćljanje i slično.

"Živio jednom jedan mali sveti ovjek. Cijeloga je života sretno i zadovoljno živio. Jednoga dana, dok je u samostanskoj kuhinji prao suć, doć mu anđeo i reć:

"Šalje me Gospodin Bog da ti kažem kako se ispunilo tvoje vrijeme. Red je da poć; k njemu." "Oh, zahvaljujem Gospodinu Bogu; to se i mene sjetio, odgovori mali ovjek. Ali, kao; to vidić, nisam završio s poslom. Ne mogu tek tako ostaviti braću. Prić kaj malko, pa u biti spreman." Anđeo kimnu glavom, na svoj anđeoski način, te reć: "Vidjet ću; to mogu uiniti." I nestade. Sveti mali ovjek je završio poslove u kuhinji, pobožno legao na poć inak oćeku i kako ć se anđeo svakako vratiti. "Mnoga moja braća preminula su u snu. Tako ć biti i sa mnom", mislio je u sebi. I zaspao. Proćlo je neko vrijeme i mali sveti ovjek naćao se u vrtu. Plijevio je i zalijevao cvijeć i povrć u vrtu. Kad, eto anđeo. "Opet si me naćao nespreman", reć anđeo mali sveti ovjek. "Prić kaj malo dok ne

oplijevim i zalijem ovo cvijeće i povrće. Štoga se reći braćo ako na završnim svoj posao? Anđeo se nasmije i odletje na nebo. Mali je sveti ovjek opet radio ovo i ono u samostanu. Jednoga dana poslao ga braća u bolnicu k jednom bolesniku. Dok je kvasio usne ovjeku koga je tresla vrućica, eto anđela uza nj. Mali sveti ovjek okruži pogled po bolesnicima, a zatim uprije pogled u anđela. Ovaj je razumio i utke odletio na nebo. Kad se iste večeri vratio u samostan i legao na tvrdi ležaj, mali sveti ovjek se osjeti veoma starim i nemoćnim. "O, Gospodine Bože, kad bi mi sada poslao onog anđela, dobro bi mi došao", reče umorno. Tek što je to izustio, eto k njemu anđela. "Kad bi me sada poveo na onaj svijet", zamoli mali sveti anđela, "sada, kad sam na izmaku snaga i potpuno spreman!" Anđeo mu se samo nasmiješi, na svoj anđeoski način, i reče: "Mali sveti ovjek, a što misliš gdje si cijelo ovo vrijeme bio?" (A. Schweitzer).

Nije li ovdje tako lijepo izrečena istina koju slušamo u prvom pokojni kom predslavlju: "Jer tvojim se vjernima, Gospodine, život mijenja, a ne oduzima; i pošto se raspadne dom ovozemnog boravka, stječe se vječno prebivalište na nebesima."

Mi smo vjernici i naš pogled na smrt trebao bi biti vjerni ki, bez obzira na bolnost ove stvarnosti koja nas sve čeka. Isus nas danas poziva da mu se pridružimo vjerom. "Ne boj se! Samo vjeruj!" Neka ovo Isusovo ohrabrenje odjekne i u našim srcima.

Dr. theol. Davor Lucacela